

תת"ע 191/05 - מדינת ישראל נגד מוחמד אחמד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 191-05-16 מדינת ישראל נ' אחמד
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
מוחמד אחמד
הנאשם

הכרעת דין

.1. ראשית דבר:

במהרש להחלטתי מיום 18/02/20, לפיה הוריתי על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו לאחר שמייעת הראיות בתיק, להلن נימוקי להחלטה הנ"ל:

.2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום לפיו ביום 31/01/16 ביצע עבירה מהירות, וזאת בניגוד **לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961** (להלן: "התקנות"). טענתו המרכזית של הנאשם, המחויזת בעדות אביו, הינה כי בשעת האירוע הנ"ל, מי שנаг ברכב היה מר חאסן, אשר עבד עם אביו אותה תקופה.

.3. דין והכרעה:

אין חולק כי בשעת האירוע, הבעלים הרשומים של הרכב אשר באמצעותו בוצעה העבירה היו הנאשם. לפיכך, חלה האחוריות המוטלת על בעל הרכב באשר הוא, כאמור בסע' 27(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקדה") לפיה, אם נעשתה עבירה תעבורתית ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג הרכב אותה שעה למעט אם הוכיח מי נהג ברכב, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב או הוכיח שהרכב נלקח ממנו בעלי ידיעתו ובלוי הסכמתו. חזקת הבעלות הקבועה **בסעיף 27(ב) לפקדה** היא חזקה שבדין. הלכה מושרשת היא שהפרצת חזקה מן הדין מותנית בעמידה במאזן ההסתברויות. מכאן, כי הנאשם אינו יוצא ידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיעת מאزن ההסתברויות לזכותו (ראה ע"פ **7475 מדינת ישראל נ' בן שטרית [פורסם בנוו] מפני כב' השופט קדמי, תת"ע (תעבורה ת"א)**

13-01-2015-8206 מדינת ישראל נ' זאב רפאל (פורסם ב公报, 18.01.2015).

במקרה דן, ולאחר שימושי את טיעוני הצדדים והעדויות, סבורני כי הצליח הנאשם להוכיח את גרסתו ברמה של הטיה מazon ההסתברויות לזכותו ולהפריך את חזקת הבעלות אשר בסע' 27(ב) לפוקודה:

ראשית, עפ"י עדותו של אבי הנאשם, מר עיסאם אחמד, עולה כי אבי הנאשם היה משתמש באופן קבוע ברכבו של הנאשם והרכב היה רק בשימושו, ביום האירוע עצמו, 16/01/31, העיד כי הרכב היה במחיצתו וממי שניגר ברכב היה עובד שלו בשם חאסן אשר היה נהוג עבورو ברכב באופן קבוע. עוד העיד מר אחמד כי הוא לא היה נהוג על הרכב בשעות הלילה (שעת האירוע במקרה דן) אלא לוקח אותו נהג, כגון מר חאסן שניגר ברכב בשעת האירוע. מר אחמד אף הדגיש כי הרכב לא היה עימיו אף אחד חוץ מאשר חאסן.

שנייה, חיזוק לעדות זו ניתנה מפי הנאשם עצמו, אשר העיד כי קנה את הרכב ומסר אותו לאביו לצורכי עבודה, וכאשר התבשר על דוח המהירות השנייה, פנה לאביו וזה ענה לו כי חאסן הוא זה שניגר ברכב וצולם ע"י מצלמת המהירות.

שלישית, העיד מר חאסן עצמו כי הוא נהוג ברכב ביום האירוע אך לא בשעות האירוע עצמה. לעניין זה, לא נתתי אמון בגרסה זו של חאסן, זאת לאור עדויות הנאשם ואביו וכן לאור העובדה כי חאסן זיהה במהלך צילום רישון נהיגה שלו, שהוא לטענת הסניגור בחזקת אבי הנאשם לאחר שזה נמסר לו ע"י מר חאסן עצמו.

4. סיכום:

לאור העובדה כי נתתי אמון בגרסה הנתבע ואבי וمعدיפה על פני גרסתו של חאסן, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה המוחשבת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ח, 21 יוני 2018, במעמד הצדדים